

Albatroz

DECEMBER 2007/JANUAR 2008

Dit maritime magasin

TEST FIRE BUD PÅ EN BEGYNDER MOTORBÅD

NY START
FOR JESPER BANK

FYRPASSER
ET UDDØENDE
ERHVERV

KLASSISKE BÅDE
PÅ SARDINIEN

Interpress.29.11.07-30.01.08

9 771603 459007

00008

Kr. 39,50

En mur af varme væltede imod os, straks vi kom ud af lufthavnen i Split i Kroatien. Det var lige, hvad vi glædede os til, da vi nogle timer tidligere forlod den kolde og regnfulde danske sommer. Vi havde planlagt det, så vi havde to dage, hvor vi skulle finde et hotel at overnatte på, inden vi kunne overtage båden fra Kiriacoulis' base i Vinisce. Vi svedte, mens vi udenfor lufthavnen forsøgte at finde et godt hotel. Valget stod mellem et hotel i en af de to byer Split eller Trogir. Begge er optaget på Unesco's World Heritage-liste, og tidligere rejser har lært os, at det er steder, der absolut er et besøg værd. Vi valgte et hotel lidt udenfor Trogir, en rigtig flot middelalderby, hvor sporene strækker sig helt tilbage til romerne. Efter et par dages afslapning ved poolen og rundture i den lille, men meget spændende by, havde vi fået pulsen ned i "feriemode," og vi bestilte en taxi til at køre os den ca. 40 km lange tur nordpå mod Vinisce, hvor basen lå. Vinisce er en meget lille by, der ligger noget isoleret, og hvor nymodens ting, så som hæveautomater,

supermarkeder og lignede, ikke rigtig er kommet på mode. Der var dog to meget velassorterede købmænd, der kunne hjælpe os med de mest grundlæggende fornødenheder.

Paradiset lå lige om hjørnet.

Kiriacoulis basens noget afsides beliggenhed blev dog retfærdiggjort, da vi i løbet af eftermiddagen smed fortojnningerne og stille gled ud af den

lille bugt, som Vinisce lå helt inde i bunden af. Efter kun en halvtimes sejls kunne vi dreje om hjørnet og straks var vi ude i frit farvand, hvor det azurblå Adriaterhav lokkede os til videre sejlads. Vi valgte en nordlig kurs for at komme op til vandfaldene Krka-nationalparken og ikke mindst Kornati-nationalparken, vi havde hørt omtalt som verdens bedste turområde. Vi sejlede og mod Rogoznica forbi den helt nye og meget moderne marina, og fortsatte ind i den beskyttede bugt bag ved selve byen, hvor vi kastede anker for natten. Efter en begivenhedsrig dag nød vi den sene aftensmad ombord, mens mørket langsomt sænkede sig over den Kroatiske nattehimmel.

Før det blev helt mørkt sejlede vi med gummibåden ind til Rogoznica, hvor vi gik en aftenur langs den maleriske promenade.

Verdens bedste legeplads

Næste dag blev vi lokket af det pragtfulde turkise vand, da vi passerede den lille ubeboede halvø V.Ostrica midt i den kroatisk skærgård. Vi drejede af og sejlede helt tæt ind under land, hvor havets påvirkninger gennem årtusinder har lavet de mest spændende kalkstens-formationer. Snorkeludstyret blev fundet frem, ligesom vi hoppede i gummibåden og roede ind for at se nærmere på den spændende kyst. En af de mange fordele ved at sejle under disse varme himmelstrøg er den dejlige legeplads, der ligger lige under kølen. Vandet er pragtfuldt og der går timevis med at snorkle og undersøge de mange forskellige fisk, eller blot lege i det varme vand.

På turen videre op mod Skradin, sejlede vi ad Krka-floden. I flodens munding var vandet lidt grumset, men efterhånden som vi fik sejlet de otte sømil, klarede vandet op, og en meget karakteristisk duft af friske fyrrenåle mødte os, da vi sejlede op

DEN FLOTTE BY SKRADIN, SOM LÅ
PERFEKT FOR ET BESØG VED DE
NÆRLIGGENDE VANDFALD, VAR I
SIG SELV ET BESØG VÆRD.

ad de relativt smalle passager, hvor de høje skrænter på hver side vidnede om, hvordan Krka-floden igennem mange år har gravet sig dybere og dybere ned i klipperne. Marinaen i Skradin er en ACI-marina (Adriatic Croatia International).

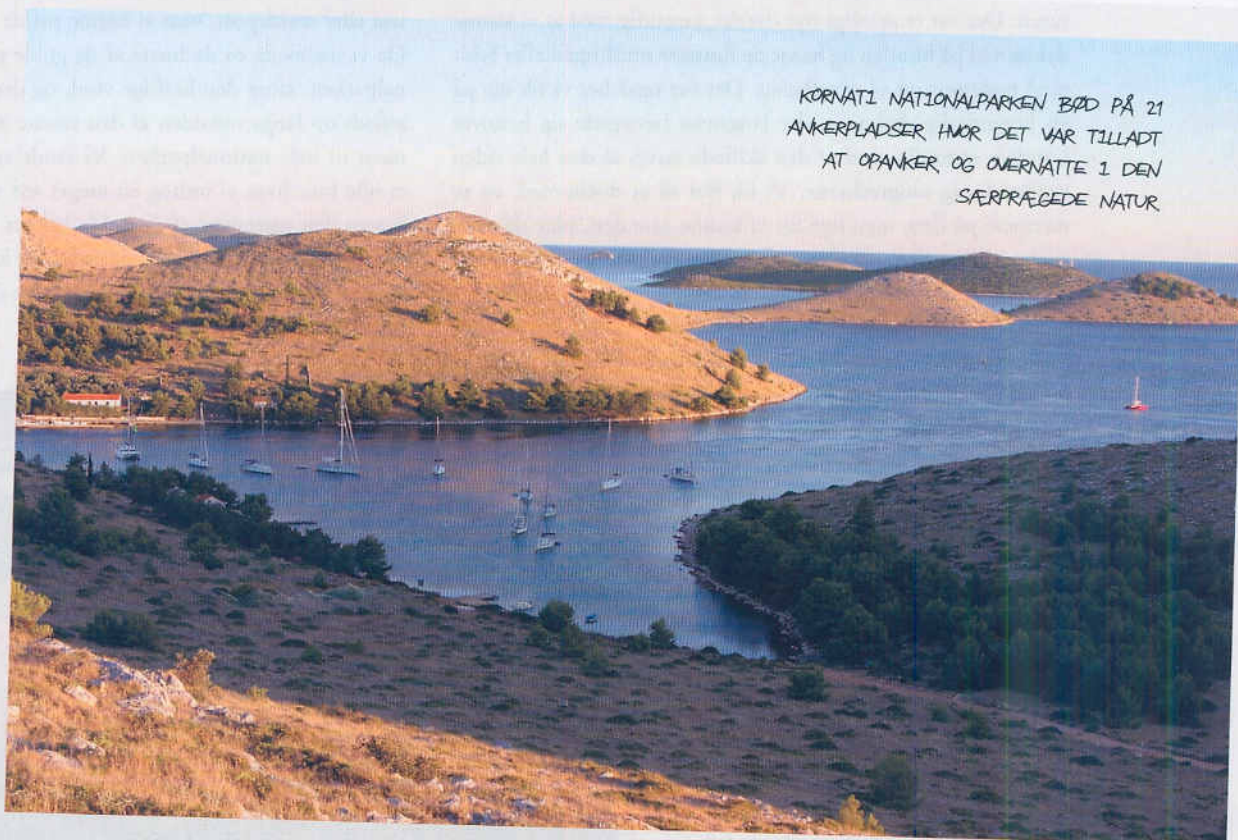
Den kroatiske stat har anlagt 21 marinaer rundt omkring i landet. Marinaerne er næsten alle placeret meget tæt på de store turistattraktioner, som man som gæstesejler bare skal besøge på sin sejlerferie. De er meget veludstyrede med indkøbsmuligheder, badefaciliteter, tøjvask osv. Der er altid en havnemedarbejder til at anviser en plads, og ofte også en hjælper i gummibåd, der er klar til at give en sejlergæst, som endnu ikke er blevet dus med at fortøje med agterenden ind mod broen, et hjælpende puf.

Der er altid et havnekontor med information og vejrudsigter på mange forskellige sprog. Serviceniveauet er højt, men prisen for en overnatning er også mellem 350-450 kr. for en 42 fods båd.

Overliggerdag

Skradin var en rigtig hyggelig lille by med en dejlig atmosfære. Udsigten fra borgruinen, der lå hævet op over den gamle by, var helt fortryllende. Vores nattesøvn i Skradin blev afbrudt af et pludseligt uvejr, som i løbet af få sekunder fejede henover båden med regn, blæst og torden, med en styrke, som man kun finder i Middelhavet. Vi røg alle op for at få lukket luger, sikret håndklæder, badetøj m.v. Næste morgen forsvandt disen fra nattens uvejr, mens vi sejlede med en af turbådene op til vandfaldene i Skradinski Buk.

Vandfaldene ligger i nationalparken, og det er derfor forbudt at sejle derop i egen båd. Til gengæld er transporten derop inkluderet i entréen, som kun koster 80 kr. for en voksen. Vandfaldene var en stor oplevelse. Utallige små og mellemstore vandfald lå i forlængelse af hinanden. Vi startede i bunden og kæmpede os op langs sydsiden, hvor man har det bedste overblik over hvilken storslået natur, der her er tale om. Oppe ved starten af vandfaldene var det muligt at krydse over på den anden side, og vi vandrede nedad på nogle broer i noget, der mindede om en fugtig regnskov. I vandhullerne var der masser af fisk i det

KORNATI NATIONALPARKEN BØD PÅ 21
ANKERPLADSER HVOR DET VAR TILLADT
AT OPANKER OG OVIERNATTE I DEN
SÆRPRÆGEDE NATUR

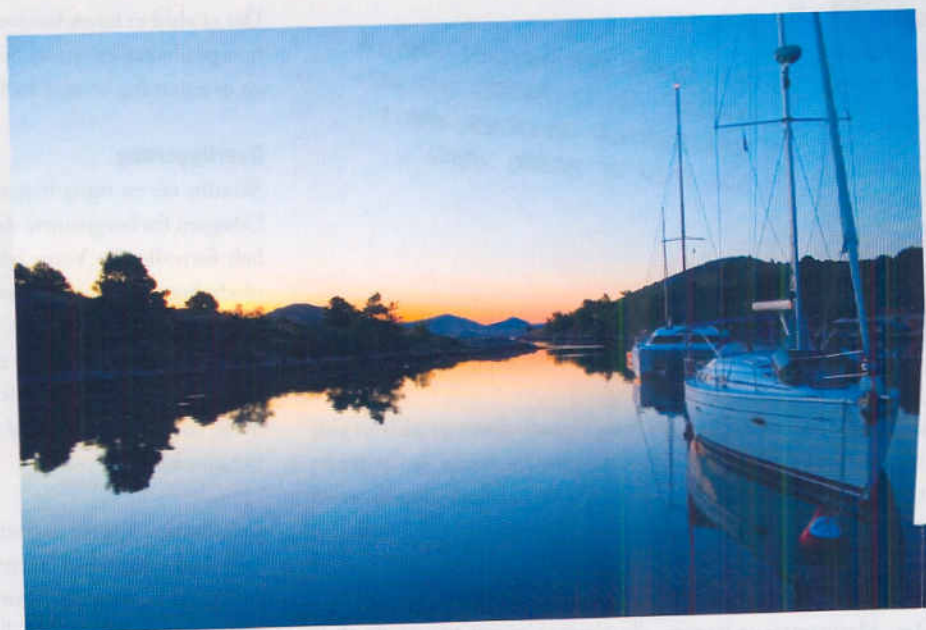

krystalklare vand, ligesom der overalt fandtes forskellige slanger, frøer og et hav af grønne planter. Turen til Skradinski Buk blev afsluttet med en velfortjent dukkert neden for vandfaldene i det klare kildevand. Dagen afsluttede vi med aftensmad ombord i cockpittet, samtidigt med at vi langsomt drev nedad floden for at finde et godt sted at lægge os for natten.

Boraen hersker.

Næste morgen slap vi fortøjningerne tidligt og sejlede det sidste stykke ud ad floden. Da vi nåede flodmundingen ved Sibenik og kom ud i fri luft, kunne vi se at Boraen (kroatisk faldvind) var slået igennem. Der stod en frisk vind omkring 10 m/s fra nordøst, som yderligere tiltog i løbet af dagen, fordi den blev forstærket af den termiske vind, samtidig med at den drejede mod vest. Det endte med en lidt ukomfortabel motorsejlad ud mod Kornati-nationalparken, der på et tidspunkt blev for meget, og vi drejede af og fandt en mooringsbøje ved øen Kakan. Dette sted gav den bedste snorkleoplevelse på hele turen. Der var et utroligt rigt dyreliv, samtidig med at vi kunne dykke ned på bunden og hente de flotteste muslingskaller fyldt med perlemor op til overfladen. Det var også her vi fik øje på en besynderlig skabning, der langsomt bevægede sig henover bunden, samtidig med at den skiftede farve, så den hele tiden tilpassede sig omgivelserne. Vi fik lyst til at dykke ned, og se nærmere på den, men lige før vi kunne røre den, blev der helt sort omkring den, og den var umulig at finde igen. Jo, blæksprutten er en sand mester i kamuflage.

Sidst på aftenen aftog termikken, hvilket betød at vinden samtidig drejede mod nordøst, og vi lå ikke særlig godt beskyttet for den nye vindretning. Det blev en noget urolig nat, men vi trøstede os med, at manden, som aftenen før kom forbi i en lille jolle og opkrævede bøjepenge, mente, at fortøjningen var sikker nok.

Mere særpræget end smuk.

Lidt søvnige fortsatte vi næste morgen mod Kornati Nationalparken. Der er to officielle indgange, som man fra de kroatiske myndigheder forlanger, at man bruger til at entre det beskyttede område.

Vi valgte den sydlige, men der var nu ikke nogen form for kontrol eller meldepost, som vi kunne melde os til ved indgangen. Da vi nærmede os de første af de gølge øer, som udgør nationalparken, aftog den kraftige vind, og det blev til en behagelig sejlad op langs vestsiden af den største af øerne, der har givet navn til hele nationalparken. Vi fandt en anløbsbro inde ved et lille hus, hvor vi indtog en meget sen morgenmad, inden vi besteg den nærmeste af de gølge bakker. Udsigten deroppefra var meget speciel. Lige så langt øjet rakte kunne vi se de ubevoksede og helt gølge øer spredt ud over den dalmatinske skærgård.

FREDAG AFTEN I PRIMOSTEN GAV DE LOKALE EN OPVISNING I DE LOKALE SANG OG DANSE TRADITIONER

Efter en hurtig dukkert, fortsatte vi sejladserne op langs Kornat, til vi fandt én af de kun 21 vige, inde i nationalparken, hvor det er tilladt at opankre for natten.

Som at trække det første spor

At vågne næste morgen på sådan et sted, med solopgang, varme og fuldstændig stilhed var simpelthen hele ferien værd. Vi vågnede klokken fem og listede rundt på båden for ikke at sætte bølger i det helt blanke vand. Det var simpelthen så flot, at alle skulle have muligheden for at nyde det betagende syn. Følelsen i kroppen, da jeg tog det første hovedspring ud over agterspejlet og én gang for alle brød den spejlblanke vandoverflade, kan bedst sammenlignes med, den helt forrygende følelse man har, når man som den første trækker et spor ned over en nypræpareret skipiste. På vej ud af nationalparken valgte vi at gå ud på vestsiden, hvor landskabet er meget mere barskt med flutte lodrette klippeformationer, der er op til 80 meter høje. Vi søgte, uden held, efter nogle af de helt specielle snorkleoplevelser, som stedet er kendt for, inden vi atter satte kursen mod fastlandet.

Folkedans

På vej mod Primosten blev vi enige om, at landskabet i nationalparken var mere specielt end egentlig smukt, men absolut et besøg værd. Primosten viste sig til gengæld at være en positiv oplevelse – et absolut "must" ved et besøg i Dalmatien. Kontrasten mellem den helt øde nationalpark og en fredag aften på en af de hote feriesteder var selvfølgelig stor, men vi fandt en dejlig restaurant i den pittoreske by, hvor der om aftenen var optræden på torvet. Unge mænd og kvinder iklædt lokale dragter optrådte på byens torv og gav os et indblik i den traditionelle folkedans og musiktradition.

Den første uge i Kroatien sluttede vi af med en sejltur til Milna på øen Brac ud for Split. Vi sejlede 173 sømil den første uge, og det var lige i overkanten taget i betragtning af, at vi er sejlet forbi mange steder, som helt afgjort havde været et besøg værd. Til gengæld lykkedes det os at besøge to nationalparker og en by, der er opført på Unesco's liste over bevaringsværdige steder – hvilket er meget usædvanligt på en uges sejlerferie.

Den efterfølgende uges ferie sejlede vi væsentlig kortere distancer og nød de muligheder, der var lige rundt om hjørnet. Det kan du læse mere om i næste nummer af Albatroz, hvor vi fortsætter beretningen fra to ugers ferie i den kroatiske skærgård. ■

